

Historien om en dyrlægepraksis

Dyrlægerne Bent Holm Thomsen og Erik Jørgensen drev gennem ca. 25 år (fra 2. januar 1959 til omkring 1985) en fælles dyrlægepraksis fra Mårsø. De var de første dyrlæger, som drev en praksis i fællesskab.

Det havde den fordel at de kunne holde fri på skift, i weekender, om aftenen og i ferier.

Bent Thomsen er født på Fanø i 1926 og blev student fra Esbjerg Statskole i 1945. I september samme år startede han dyrlægestudiet på "Den Kongelige Veterinær- og Landbohøjskole" i København. I daglig tale Landbohøjskolen. Uddannelsen tog 6 år. Efter skoleopholdet ventede praktikophold hos ældre dyrlæger.

Bent Thomsen kom i praktik i Trustrup på Djursland. Hans studiekammerat Erik Jørgensen kom i praktik i Grenå. Disse byer ligger ikke så langt fra hinanden, så de 2 familier sås jævnligt.

Efter 4 år i praktik var det tid at finde en selvstændig praksis. Bent og Erik var blevet enige om at arbejde sammen. De satte en annonce i dyrlægernes fagblad og fik 1 tilbud. Det kom fra dyrlæge Johannes Lysgaard i Mårsø. Dyrlægen i Trustrup kendte Lysgaard, så han tog over sammen med Bent Thomsen for at se på regnskaberne. Det så fint ud. Vi betalte 250.000 kr. 100.000 for 2 huse og resten var goodwill.

Lysgård havde en sekretær – Lilly – som hjalp med telefonpasning m.v. i den første tid. Ellers var det dyrlægefruernes arbejde at passe telefon. Det var normal praksis, at kunderne ringede til dyrlægen mellem kl. 8 og 9. Så lavede dyrlægen en liste, som han så kørte efter. Så skete det at der kom en akutopringning og så måtte fruene prøve at finde ud af hvor langt på listen, dyrlægen var nået. Det kunne godt være lidt besværligt og tidskrævende. Dyrlægefruernes arbejde var helt nødvendigt, for at drive en praksis.

De 2 dyrlægers distrikt var Tuse Næs, Mårsø, Gl. Mårsø og **Tuse**. Området rummede mange mindre og større landbrug, som alle havde dyr, så der var nok at se til.

Arbejdsopgaverne for en dyrlæge var mangfoldige: fødselshjælp for søer og køer/kvier, infektionssygdomme, vaccinationer, opsporing af slugte metalgenstande ved hjælp af en detektor og kejsersnit. I visse tilfælde måtte kalven i koens mave aflives for at redde koen.

I 1970 var Erik blevet lidt træt af de skiftende arbejdstider og søgte derfor en stilling på Holbæk Slakteri med kontrol af slagtesvin m.v.

Bent klarede sig så med praktikanter og nåede at have 7-8 stykker. I 1987 afhændede Bent sin stordyrpraksis til nabokollegerne, men fortsatte med hunde, katte og andre smådyr indtil 2014. Bent var da fyldt 88 år.

I Perioden 1961-67 var Bent formand for Holbæk Amts Dyrlægeforening (stiftet 1892). I 1992, ved foreningens 100 års jubilæum, udgav foreningen et festskrift med Bent Thomsen som ansvarshavende redaktør.

Omkring 1965 etablerede Erik en fælles telefoncentral for områdets dyrlæger. Den blev fysisk placeret i Skibby. Her samledes alle opringninger. Det var en meget populær beslutning hos alle dyrlægefruene.

Denne beretning er fortalt af Bent Holm Thomsen - med Jørgen Steen som "mellemand" - til Erling Knudsen, efteråret 2019.

Efterfølgende historie om "Dyrlægens natmad" er taget fra dyrlægeforeningens festskrift.

Dyrlægens natmad

Af Bent Holm Thomsen

Et stykke rugbrød med fedt, leverpostej, saltkød og sky er velbekendt af de fleste som "dyrlægens natmad".

Nogle afskyr det på grund af det bastante indhold af alle de velmagende stoffer, som moderne ernæringseksperter har sat på minuslisten.

Andre elsker det af præcis den samme grund!

Men hvem var dyrlægen, der blev udødeliggjort gennem "opfindelsen" af denne kulinariske kaloriebombe?

En nærmere efterforskning har ført frem til denne baggrund:

Dyrlæge Sigurd Valdemar Otzen Keilgaard, født i 1879, var ansat på Den Kongelige Veterinær- og Landbohøjskoles ambulatorium 1903 – 17. Når han havde været på natur til en af de små landsbyer vest for Valby Bakke, passerede han på tilbagevejen ofte Davidsens restaurant på Aaboulevarden, hvor han forsynede sig med et stykke natmad.

Åbenbart har han selv leveret opskriften til det omtalte stykke smørrebrød, som var hans yndlingsmad, og snart behøvede han kun at dukke op, før man kunne høre tjeneren råbe gennem køkkenlemmen:

– "Et stykke dyrlægens natmad!"

□

